

Jim Callahan
omnibus 3

Jim Callahan omnibus 3

Martin Brouwers

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books / Martin Brouwers

ISBN: 9789402149975

2^e druk

© 2020 Martin Brouwers

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

Inhoud

Het duistere geheim

blz. 7

Bloedheet

blz. 173

De oplichters

blz. 339

Eveneens verschenen

blz. 495

Het duistere geheim

INHOUD

- 1 Achtervolging*
- 2 Een verrassende mededeling*
- 3 Nachtelijke bezigheden*
- 4 Jim doet een ontdekking*
- 5 Sjonnie opnieuw op pad*
- 6 De sleutel*
- 7 Een opmerkelijke bekentenis*
- 8 Een toevallige ontmoeting*
- 9 Onaangename verrassingen*
- 10 Een onplezierige confrontatie*
- 11 Welkom in het griezelhuis*
- 12 Snode plannen*
- 13 Een onverwachte wending*
- 14 Gevaarlijk weerzien!*
- 15 Een ruige rit*
- 16 Schijn bedriegt!*
- 17 Terug naar de foto*
- 18 Waar is die boot?*
- 19 Het aftellen begint!*
- 20 Koffie zou wel lekker zijn!*

1 *Achtervolging*

Vrijdag, 23.30 uur.

Met lood in zijn schoenen waagde Jim het een blik in de donkere gang te werpen. Het was een hele snelle blik en meer was er ook niet voor nodig om te zien dat de bende krijsende zombies in aantocht was. Hij had gehoopt dat ze de groep onwerkelijke wezens tijdens hun vlucht door de enorme schoolkelder waren kwijtgeraakt, maar dat geluk had het drietal niet gehad.

Jim keek opzij, eerst naar het verschrikte, lijkwitte gezicht van Karin en vervolgens naar het bezweette, angstige gezicht van Mark. Waar had hij zijn vriendin en zijn beste vriend nu weer bij betrokken?

Geen tijd om daar over na te denken!

‘RENNEN!’ riep hij en opnieuw kwam het drietal in beweging en renden ze zoals ze nog nooit gerend hadden in een wanhopige poging de afstotelijke, gillende zombies voor te blijven. Aan het einde van de gang wierp een flikkerende lamp wat licht op een brede, stenen trap die naar boven leidde en wat nu nog de enige uitweg uit deze doolhof scheen te zijn.

De weg waarlangs ze de kelder met zijn vele gangen en kamers binnen waren binnengekomen was versperd en ze hadden daarlangs vanwege de achtervolgende zombies onmogelijk terug kunnen keren. Er had maar één ding opgezetten: rennen... en wel vóóruit! Mark rende voorop, Karin daar net achter met Jim bijna tegen haar aan. Soms raakte hij met zijn hand haar rug aan alsof hij haar een extra zetje wilde geven, juist zoals hij weleens deed wanneer ze tijdens een fietstocht een helling op fietsten en hij merkte dat het haar aan dat laatste beetje kracht om boven te komen ontbrak.

Hij was ook doodsbenauwd dat ze achter zou blijven en gegrepen zou worden door de groep woestelingen die al strompelend, krijsend en kreunend achter hen aanzat. Mark rende inmiddels de eerste treden van de trap al op en het leek wel alsof hij vleugels had, maar hij besefte goed dat het

de adrenaline was die het werk deed. Ook Jim voelde een stoot adrenaline, greep Karin bij de arm en sprong samen met haar de trap op, de eerste drie treden overslaand en telkens twee treden tegelijk nemend op zijn weg naar boven. Hevig hijgend bereikten ze uiteindelijk de begane grond en konden ze linksaf of rechtsaf een brede gang in.

De ingang, of uitgang, van het gebouw was niet te zien en dan nog zouden ze vast voor gesloten deuren staan. Hijgend stond Jim even stil en zag de verschrikte blik van Mark die boekdelen sprak. Mark liet het aan hem over om linksaf of rechtsaf te gaan en even voelde Jim die extra druk op zijn schouders. Hij keek naar Karin, die hem eveneens met een hulpeloze, vragende blik aankeek en hij beseftte dat ze beiden op hem vertrouwden om hen zo snel mogelijk uit deze heksenketel te krijgen.

Hij had het antwoord ook niet, maar er moest een beslissing genomen worden. En snel ook want de eerste gruwelijke wezens hadden de trap bereikt en begonnen slingerend en afgrijselijke geluiden makend aan de klim naar boven. Bliksemsnel had Jim zich de ligging van de school te binnen geroepen en wist waar de uitgang was. In gedachten de school rondgaand wist hij nog veel meer en zag eigenlijk maar één oplossing... en dat was niet richting uitgang rennen. 'DEZE KANT!' en hij sleurde Karin mee, rechtsaf de brede, flauw verlichte gang in met zijn vele deuren naar de evenzovele leslokalen, op de voet gevolgd door een hijgende Mark.

Hij was niet alleen maar van plan zo snel mogelijk een uitgang te vinden, nee, er was nog iets dat hij kon doen, maar het was maar de vraag of ze daar nog iets aan zouden hebben. In ieder geval moest hij het proberen.

Halverwege de lange gang stond hij plotseling stil omdat hij gevonden had wat hij zocht.

Aan zijn linkerkant bevond zich op een hoogte van iets meer dan een meter, aan de muur een van de welbekende rode kastjes met een glaasje ervoor. Hiermee kon hij het brandalarm activeren wat er vast en zeker toe zou leiden dat in no-time de politie en de brandweer zouden arriveren. Zonder aarzeling drukte hij op de witte stip van het heldere

breekglaasje dat meteen brak waarna ook onmiddellijk het alarm in werking trad en het luide geluid van het alarm het hele gebouw vulde.

Jim dacht zelfs te horen dat er ook buiten het gebouw een luide alarm te horen was maar aarzelde geen moment en zette het met Karin aan de hand opnieuw op een rennen. Mark was doorgelopen en wachtte de twee aan het einde van de gang hijgend en voorovergebogen met de handen op de knieën op. 'SCHIET NOU OP! DAAR KOMEN ZE AL!' riep hij en de toon in zijn stem verried dat hij behoorlijk in paniek was.

Het harde geluid van het alarm versterkte de paniekerige sfeer nog meer en een fractie van een seconde achteromkijken vertelde Jim dat de meute achtervolgers er niet door afgeschrikt werd. De zombies kwamen al slingerend en zwaaiend met hun slappe armen de trap op, geluiden makend die eerder bij dieren dan bij mensen hoorden en hun ogen wezenloos starend voor hen uit. Tenminste voor zover Jim het kon zien in het weinige licht.

In een flits schoot de vraag hoe ze in deze onwerkelijke situatie toch verzeild waren geraakt door hem heen maar hij gunde zich niet de tijd een antwoord te vinden. Met Karin nog steeds bij de hand en Mark in zijn kielzog rende hij de hoek om, rechtsaf de volgende gang in.

Hij was al vaak langs het grote schoolgebouw gefietst en dacht zich te herinneren dat hij aan de andere kant van het gebouw weleens een deur had gezien, waarschijnlijk een vluchtdeur omdat er geen deurgreep of bel op had gezeten. Als zijn oriëntatiegevoel hem niet bedroog liepen ze nu in de goede richting en moest de deur zich aan het einde van de gang aan de linkerkant bevinden.

Wat was hij opgelucht toen de deur in zicht kwam en nog meer toen hij zag dat het inderdaad een vluchtdeur was die tussen hen en de buitenwereld stond. De stalen deur was voorzien van een horizontale paniekstang die, bij het indrukken, een ontgrendelingsmechanisme in werking moet stellen waardoor de deur opengaat. Jim greep de stang met beide handen stevig vast en probeerde die naar beneden te duwen.

Geen beweging!

Hij probeerde het opnieuw en gooide deze keer zijn hele gewicht in de strijd in een poging de paniekstang naar beneden te drukken.

Niets... nog steeds geen beweging!

Het angstzweet brak hem nu echt uit en inmiddels had ook Mark de stang vastgegrepen en hingen de jongens met hun volle gewicht op de stang die nog geen millimeter meegaf.

‘SNEL!’ riep Karin uit, ‘SNEL! ZE KOMEN ERAAN!’

Ze dacht dat ze haast een hartaanval kreeg toen ze zag dat, wat de jongens ook probeerden, de deur echt niet openging. Jim dacht razendsnel na. De deur had gewoon open moeten gaan, ook al zou dat aan het brandalarm gekoppeld zijn dat inmiddels al geruime tijd afging. Nu de deur niet openging zaten ze klem. Ze konden geen kant meer op en de groep waggelende, vreselijke geluiden makende, afzichtelijke zombies kwam snel dichterbij en de armen van de onnoden strekten zich al uit om hen te grijpen.

‘JIM... WAT DOEN WE NU?!’ riep Karin die al niet graag naar enge films keek, laat staan er zelf een rol in wenste te spelen.

Jim wilde dat hij een antwoord had, een oplossing voor de ongelooflijke situatie waarin ze verkeerden, maar hoe hij ook zijn best deed, een oplossing had hij niet. Nu waren de afgrijselijke wezens nog maar een tiental meters van hen verwijderd en Karin vloog hem gillend om de hals, radeloos van angst. Mark drukte zich zwetend, eveneens van angst, tegen de muur en prevelde: ‘Nu zijn we er geweest... dit is het einde...’

Jim zweeg, had zijn armen om zijn rillende vriendin geslagen en zag lijdzaam toe hoe de zombies steeds dichterbij kwamen.

Eerder die avond...

Het schoolfeest was om 19.00 uur begonnen, maar Jim, Karin en Mark waren later gearriveerd. Jim had Karin thuis opgehaald en samen waren ze naar Mark gefietst die nog even wat boodschappen voor zijn moeder had gedaan. Het schooljaar was afgelopen voor Jim en Mark en werd afgesloten met een knallend feest.

De week daarvoor was Karin's schooljaar al afgelopen en ook daar was een feest georganiseerd waar de drie zich uitstekend vermaakt hadden. Karin's school was in Roosendaal en haar vader had het drietal gebracht en weer opgehaald, maar nu waren ze op de fiets gegaan. De school van Jim en Mark was slechts tien minuten fietsen van hun huis en fietsen deden de twee klasgenoten maar wat graag. Karin had haar eerste jaar mbo 4, verpleging, met succes afgerond en de jongens hadden hun eerste jaar havo met glans afgesloten.

De drie hadden niet echt veel moeite gehad met hun opleiding, alhoewel Mark soms een beetje hulp aan Jim moest vragen bij sommige opdrachten. Al met al was het voor alle drie een succesvol schooljaar geweest dat nu voor de jongens met een leuk, muzikaal feest afgesloten was.

Het was een dolle, gezellige boel geweest waarbij gepraat, gegrypt en gedanst werd. De meeste leerlingen hadden hun beste pak, of jurk, aangetrokken en zelfs de leerkrachten zagen er op hun best uit. Zo had de avond een speciaal tintje gekregen voor alle aanwezigen. Het leek wel alsof de diploma's uitgereikt werden en ze de school gingen verlaten. De school telde vier havo klassen en haast alle leerlingen waren aanwezig geweest, zelfs die enkelingen die niet overgegaan waren.

Op enkele leerlingen na was het een leuke klas geweest, althans, dat vond Jim, en op één na, waren alle leerlingen overgegaan. Gedurende het schooljaar waren twee meisjes verhuisd en hadden de klas verlaten en één jongen had tussentijds voor een andere opleiding gekozen en was eveneens vertrokken, maar de rest ging mee naar de tweede klas.

Het was al na elfen toen de drie besloten op te stappen en omdat ook het weer bijdroeg aan de prachtige avond fietsten ze heel rustig naar Karin's huis. Het was een heldere avond in juli en er woei een zwoele wind. Na enkele minuten fietsen was het Jim die had voorgesteld een kleine omweg te maken. In plaats van door het stadscentrum te fietsen gingen Mark en Karin ermee akkoord eromheen te gaan, gewoon omdat dat een mooiere en rustigere route was. Het was immers

vrijdagavond en het zou ongetwijfeld druk zijn in het centrum waar zich veel terrassen, restaurants en café's bevonden.

In het centrum, allemaal vrij dicht bij elkaar, bevonden zich ook een theater en een bioscoop en dit alles stond garant voor een drukke binnenstad op een vrijdagavond als deze. Het drietal kende de stad goed en ze konden de route om het centrum heen blindelings fietsen zodat ze alle gelegenheid hadden gehad de avond, al fietsend, nog eens rustig door te nemen.

Op een gegeven moment passeerden ze de grootste school voor het voortgezet onderwijs die de stad kende. De school had niet alleen de meeste leerlingen maar was ook letterlijk een enorm groot, maar oud gebouw. Vooral met alle aanbouwsels van de laatste jaren was het een school geworden waar je in kon verdwalen. Jim was hier vaak langs gefietst wanneer hij Karin ophaalde of haar weer thuis had gebracht en naar huis fietste en hij had het twee verdiepingen tellende gebouw met zijn vele ramen altijd bewonderend bekeken.

Hij had zelfs al eens uitgezocht hoe oud het gebouw wel niet was en ontdekt dat het oorspronkelijke deel uit 1882 stamde, maar toen nog een andere naam had. De school telde toen nog maar slechts 37 leerlingen en nu inmiddels 2735! De daar aangeboden opleidingen bleken heel uiteenlopend te zijn, wat natuurlijk de grote interesse voor de school verklaarde, maar hij had zich vaak afgevraagd of hij zich daar wel thuis gevoeld zou hebben.

Nee, hij had geen spijt van de schoolkeuze die hij gemaakt had.

Al fietsend en pratend viel zijn oog plotseling op een op een kier staande deur, aan de zijkant van het gebouw, waar een flauw lichtschijnsel doorheen viel. Hij had het opmerkelijk gevonden omdat in geen enkel lokaal licht brandde. Alleen in de hal, die helemaal rondom liep, was heel flauw wat licht te zien, wat hij al vaak gezien had en schijnbaar gebruikelijk was. Hij zou geen Jim Callahan geheten hebben als hij op dat moment zijn tomeloze nieuwsgierigheid had kunnen bedwingen en had daarom hard in zijn remmen geknepen om

abrupt tot stilstand te komen, waarna Mark die achter hem fietste, hem op het laatste moment nog net had kunnen ontwijken en hem voorbijgeschoten was.

‘Wat doe je nou?!’ had hij verbaasd en geschrokken geroepen. Karin had achterom gekeken en eveneens geremd.

‘Hé! Wat is er Jim?!’ was haar reactie op zijn plotselinge stop geweest.

‘Kijk,’ had hij na een korte stilte gezegd, ‘daar staat een deur open en er schijnt licht. Het zou heel goed kunnen dat daar iets niet in de haak is.’

‘Oh... nee hè...’ had Mark gereageerd, ‘...iets zegt me dat we nu gewoon door moeten fietsen, wat we uiteraard niet gaan doen.’

Hij had het nog niet gezegd of Jim was al van zijn fiets gestapt en naar het hoge, metalen hek dat om de hele school heenliep, gelopen om beter zicht op de openstaande deur te krijgen. Hij had het zich natuurlijk kunnen inbeelden, maar hij dacht toch echt geluiden gehoord te hebben, komend vanuit het gebouw. Met de fiets aan de hand was hij vervolgens teruggelopen naar de poort, met Mark en Karin aarzelend achter hem aan, en had geconstateerd dat die op slot zat.

‘Vreemd,’ had hij gereageerd, ‘ik weet haast zeker dat er iets aan de hand is.’

Karin had een diepe zucht gelaten en had natuurlijk allang geweten wat Jim nu zou gaan doen. Desondanks had ze besloten toch een poging te wagen hem van zijn, in haar ogen, domme idee af te brengen.

‘Dan bellen we toch gewoon de politie?’ had ze gezegd.

Teruglopend naar de plek waar ze gestopt waren had hij een vastberaden antwoord gegeven.

‘Ben je gek? De politie heeft wel wat anders te doen en trouwens, áls ze al komen is de vogel misschien al gevlogen voordat ze er zijn. Nee, ik weet zeker dat hier iets niet in de haak is en het kan toch geen kwaad even te gaan kijken?’

Natuurlijk hadden zowel Karin als Mark hevig tegengesputterd, maar zonder resultaat. Jim had zijn fiets tegen het hek gezet, was op zijn zadel geklommen en had zich vervolgens over het hek gewerkt. Heel moeilijk was het niet

geweest en enkele seconden later had hij al bij de openstaande deur gestaan. Voorzichtig een blik naar binnen werpend en goed luisterend was hij zich rot geschrokken toen hij plotseling op de schouder getikt werd. Hij had een zucht van verlichting geslaakt toen hij zich had omgedraaid en zag dat Mark en Karin zich bij hem gevoegd hadden.

'Weten jullie het zeker?' had hij gevraagd, want het laatste wat hij wilde was dat zijn vriendin en zijn beste vriend zich door hem problemen op de hals zouden halen. Ze hadden geen antwoord gegeven, maar hun blik had hem genoeg gezegd en behoedzaam hadden ze de deur iets verder geopend en waren naar binnen gegaan.

Ze waren via een smalle, betonnen trap naar beneden gelopen en blijkbaar in een soort kelder afgedaald. Een kelder met gangen en deuren. Een kelder die waarschijnlijk onder de hele school doorliep en slecht verlicht was. Ze hadden alle drie duidelijk stemmen gehoord en hadden in de richting waar ze vandaan kwamen gelopen, zo stil mogelijk. Daarbij waren ze verschillende deuren gepasseerd en hadden verschillende gangen doorlopen toen de geluiden plotseling heel dichtbij klonken. Het was gemompel geweest en het moest om een flinke groep gaan, wat Jim natuurlijk aan het denken zette. Inbrekers werken meestal alleen, of hooguit met zijn tweeën, niet met een grote groep.

Wat was hier aan de hand?

Heel voorzichtig waren ze verder gegaan, maar niet voorzichtig genoeg. Mark had een opkomende hoest niet langer kunnen onderdrukken en had zo zachtjes mogelijk gekucht. Misschien was de droge, mufte lucht in de kelder er de oorzaak van, maar het kwaad was geschied. De geluiden waren meteen verstomd en het drietal had elkaar geschrokken aangekeken totdat plotseling een gezicht om de hoek was verschenen. Het was een angstaanjagend gezicht geweest, lijkwit met zwart omringde, diepliggende ogen en met zwarte, gescheurde lippen. Voor het drietal had kunnen reageren had het wezen enkele luide klanken uitgestoten die kennelijk bedoeld waren geweest om de anderen te alarmeren. Een groep soortgelijke afzichtelijke wezens waren een voor een tevoorschijn gekomen en de geluiden die ze

hadden gemaakt hadden het drietal de stuipen op het lijf gejaagd.

'OMDRAAIEN! RENNEN!' had Jim geroepen, wat echter overbodig bleek te zijn. Toen hij zich om had gedraaid zag hij dat Mark en Karin daar al veel eerder een begin mee hadden gemaakt en al aan het einde van de gang liepen.

Terwijl ook hij het op een rennen had gezet was plotseling het licht uitgegaan wat het vinden van de uitgang behoorlijk bemoeilijkt, zo niet onmogelijk had gemaakt. Mark en Karin hadden op hem gewacht en hadden hem voorop laten lopen. Door de angstaanjagende geluiden wisten ze dat de groep hen op de hielen zat, maar Jim was er echt niet zeker van geweest waar de uitgang was en hij was maar een beetje op zijn richtinggevoel afgegaan.

Uiteindelijk waren ze beland in de hopeloze situatie waarin ze zich nu bevonden en konden ze alleen maar hopeloos en angstig toekijken hoe de zombies hen zouden overheersen!

2 *Een verrassende mededeling*

Jim kon eenvoudigweg niet opgeven en keek om zich heen. Ze stonden met de rug tegen een muur. Rechts van hen bevond zich de vluchtdeur die niet open wilde en links... iets dat hoop gaf en hij aarzelde dan ook geen moment. Het was beter dan niets, maar hij moest iets proberen, al was het maar het winnen van genoeg tijd voor Mark en Karin om uit deze nachtmerrie te ontsnappen.

Links naast hem bevond zich een brandslanghaspel. Hij greep onmiddellijk de brandslang, omklemde de spuitmond en richtte die op de groep die nog maar enkele meters van hen verwijderd was, en zette de bedieningsafsluiter om. De brandslang deed gelukkig wat hij moest doen en een harde straal water spoot onder grote druk uit de spuitmond, richting de eerste zombies die meteen probeerden de harde straal af te weren.

Jim richtte zo goed en kwaad als hij kon op hun gezichten omdat dat volgens hem het beste effect zou hebben. Misschien zouden Mark en Karin in de verwarring langs hen heen kunnen glippen en zo ontsnappen. Maar wat er toen gebeurde deed het drietal haast omvallen van verbazing, maar kwam Jim eigenlijk wel logisch over. Hoe hadden ze zich zo kunnen laten meeslepen in hun angst en tegen beter weten in alle logica uitgeschakeld? Hoe hadden ze zich zo kunnen laten beetnemen?

De groep was onmiddellijk tot stilstand gekomen en de afgrijselijke geluiden waren overgegaan in gewone geluiden van tieners die wilden dat Jim op zou houden een harde waterstraal in hun gezichten te spuiten. De zwarte en witte schmink waren niet bestand tegen de waterstraal en dropen van hun gezichten. De ogen van de voorste zombies waren dichtgeknepen en ze probeerden zich van de waterstraal af te wenden onder luid 'STOP! HET IS AL GOED! HOU OP!' geroep. Jim, Mark en Karin waren getuige van een ongelooflijke transformatie: het veranderen van afgrijselijke zombies in kletsnatte, hulpeloze tieners, en dat in ongeveer een minuut tijd!

'GOED ZO JIM!' riep Mark, eenmaal van de schrik bekomen, 'NEEM ZE MAAR TE PAKKEN! ONS EEN BEETJE BANG MAKEN, ZIJN ZE NOU HELEMAAL BETOETERD!'

Omdat het brandalarm nog steeds klonk en overstemd werd door de groep gillende tieners was zijn geroep nauwelijks hoorbaar, maar werd toch door Jim opgevangen die iets bedeesder reageerde en de bedieningsafsluiter weer omzette zodat er een einde kwam aan het 'blussen' van de zombie's. Het water droop van hen af en langzaam ging het gillen over in praten, hetzij mopperend, maar het waren weer herkenbare geluiden voor het drietal dat bijna hersteld was van de schrik.

Vooraf Karin had nog wat meer tijd nodig, maar haar angstige blik van daarstraks ging langzaam over in een verschrikkelijk woeste blik, een waar zelfs Jim van schrok toen hij haar aankeek. Even leek het erop dat hij de tieners nog zou moeten beschermen tegen zijn vriendin die nu ook nog langzaam de vuisten balde. Mark was eveneens kwaad en riep naar de groep: 'ZIJN JULLIE GEK GEWORDEN?! OPSLUITEN MOESTEN ZE JULLIE! STELLETJE PSYCHOPATEN!'

Deze opmerking toverde een kleine glimlach op Jim's gezicht en hij probeerde de rust een beetje te herstellen door zelf diep adem te halen en op rustige toon te spreken.

'Ach, Mark...' zei hij, '...wees blij dat het geen echte zombies zijn... en ik vind het trouwens wel een aardige grap...'

Nu kwamen twee tieners op hen toegelopen, een jongen en een meisje, en de jongen stak een hand naar Jim uit.

'Sorry, jongens...' zei hij hijgend en vriendelijk, '...we konden het niet laten... we waren net aan het oefenen voor het schoolfeest, morgenavond...'

Jim pakte de uitgestoken hand aan en zei: 'Al goed, maar jullie hadden ons aardig te pakken. Dat schoolfeest zal vast een succes worden.'

Het meisje reikte een hand uit naar Karin die nu geen kwade, maar een furieuze blik in haar ogen had. Jim had bewondering voor het dappere meisje dat haar hand uitgestoken had. Even dacht hij zelfs rook uit Karin's oren te zien komen en zwaar onweer buiten het gebouw te horen,

maar langzaamaan leek ze toch te bekoelen. De uiterst vriendelijke en beleefde houding van het meisje, dat drijfmat en met uitgelopen schmink voor haar stond had een kalmerend effect op haar en de spanning nam een beetje af. Langzaam stak ze een hand uit en tikte zachtjes de hand van het meisje aan.

'Oké...' was alles wat ze zei en Jim hoopte maar dat dat voor het zombie-meisje voldoende zou zijn want hij zou niet graag in haar schoenen staan als Karin haar de volle laag zou geven. De jongen wilde net opnieuw gaan spreken toen het geluid van sirenes hoorbaar werd. Jim zag, achter de groep, door de hoge ramen blauw licht flikkeren. Tegelijkertijd werden geluiden van opengegooide deuren hoorbaar en verstomde het geluid van het brandalarm. Voetstappen en stemmen dienden zich aan en het was duidelijk dat de hulpdiensten gearriveerd waren.

Jim keek de jongen voor hem aan en zei op nuchtere toon: 'Nu zullen we het hebben. De brandweer zal hier zo wel zijn en ik denk dat we elkaar nog wel zullen zien...'

'Ja...' vulde Mark aan, nog steeds niet helemaal gekalmeerd, '...op het politiebureau!'

Op dat moment verschenen achterin de gang de eerste brandweermannen.

'HOE KRIJG JE HET VOOR ELKAAR?!' riep de oude rechercheur vol verbazing uit.

'Drie brandweerwagens, waaronder een ladderwagen, een spuitwagen en de auto van de brandweercommandant zelf, en vier politieauto's. Alles bij elkaar zo'n twintig man, opgetrommeld voor een futiliteitje!'

Het was al ver na twaalf en rechercheur Klaassen zag er vermoeid uit. Hij zat achter zijn bureau met tegenover zich Jim, Mark, Karin, en de zombie-jongen en het zombie-meisje die inmiddels droge kleren aanhadden. Zijn ogen waren gericht op Jim Callahan, die blijkbaar als de veroorzaker van alles gezien werd, hetgeen misschien nog niet eens zo'n vreemde bewering was. Voor de rechercheur en zijn assistent had de dag er allang opgezeten, maar toen de arme man uit

zijn bed gebeld werd met de mededeling dat een opgepakte jongeman die Jim Callahan heette naar hem gevraagd had, was hij meteen uit bed gesprongen en naar het politiebureau gereden. Nog niet wetende wat hem te wachten stond.

Eenmaal op het bureau aangekomen werd hem, alvorens zijn kantoor binnen te gaan, eerst de situatie uitgelegd en verteld wie er in zijn kantoor aanwezig waren. Daarna was hij zonder iets te zeggen of zonder de jongeren te groeten naar binnen gelopen en had plaatsgenomen achter zijn bureau.

Nu staarden zijn vermoeide, maar nog steeds priemende, ogen Jim aan met een blik van: wat moet ik toch met jou? De stilte, die gevallen was leek wel een eeuwigheid te duren maar werd uiteindelijk verbroken door de zombie-jongen. De jongen moet ongeveer van Jim's leeftijd zijn geweest en kwam best verstandig en serieus over.

'Als ik mag, rechercheur...' begon hij, '...wil ik graag iets toelichten.'

De rechercheur zweeg, maar zijn blik verschoof van Jim naar de jongen, die dat als permissie zag om verder te gaan.

'Het is allemaal mijn schuld,' vervolgde de jongen, 'ziet u... ik ben namelijk de regisseur van de voorstelling voor morgenavond, het afscheidsfeest voor de geslaagden, en Saskia hier is de visagiste. Het leek ons leuk om de geslaagden iets mee te geven wat ze niet snel meer zouden vergeten, dus bedachten we de zombie-uitbraak. Moet u voorstellen, rechercheur, als we tijdens de diploma uitreiking plotseling als zombies de zaal inlopen en het podium opklimmen...'

'Ja, ja...' onderbrak de rechercheur hem, '...ik snap het. Jullie waren met een repetitie bezig toen dit drietal onverwachts opdook.'

'Precies,' zei de jongen, 'we hadden ons net in een van de kamers in de kelder geschminkt, daar hadden we onze schmink en alle oude, kapotte kleding verstopt, toen ik een geluid hoorde. Het leek alsof iemand hoestte en ik dacht...'

'Jij dacht: laten we de proef op de som nemen en die indringers maar eens flink de stuipen op het lijf jagen.'

De rechercheur was duidelijk niet geamuseerd en keek weer naar Jim.

‘En naar ik zojuist vernomen heb zag jij in het voorbijgaan van de school een deur openstaan en besloot maar eens een kijkje te gaan nemen. Kwam het niet in je op de politie te bellen?’

Hij zweeg even, Jim indringend aankijkend maar niet echt op zijn antwoord wachtend.

‘Natuurlijk waren jullie belagers niet op de hoogte van jouw reputatie, Jim, anders zouden we hier nu niet gezeten hebben.’

Er verscheen een glimlach op Jim’s gezicht en de jongen en het meisje keken vragend van hem naar de rechercheur die besloot zijn opmerking maar toe te lichten.

‘Jawel, dit is Jim Callahan die al meer dan eens de voorpagina van de kranten heeft weten te behalen en hij is zelfs al op tv geweest. Hij is zowat een landelijke beroemdheid aan het worden maar zoals blijkt kent nog niet iedereen hem. Je zult nog wat harder aan je reputatie moeten gaan werken, Jim.’

Het leek alsof het noemen van de naam een belletje deed rinkelen bij de jongen en het meisje en ze starden Jim bewonderend aan.

‘Trouwens, wist de directeur dat jullie in de school waren? Hadden jullie daar toestemming voor?’ en hij keek de twee indringend aan.

‘Oh, ja..’ antwoordde het meisje meteen, ‘...we mochten de kelder gebruiken. Daar lagen tenslotte onze spullen, de kleding en schmink. De conciërge heeft ons binnengelaten, is met ons meegelopen en toen naar boven gegaan, tenminste, dat denk ik. We moesten het maar laten weten als we klaar zouden zijn.’

‘Hmm... dan heb ik nog twee vragen voor jullie...’ en rechercheur Klaassen trok een bedenkelijk gezicht.

‘Waar is die conciërge gebleven... en hoe komt het dat de deur naar buiten openstond zodat deze drie zomaar naar binnen konden?’

Het meisje, Saskia, keek de jongen vragend aan.

‘Da’s waar, Peter, we hebben hem niet meer gezien. Zelfs niet toen het brandalarm afging.’

‘En hoe zit dat met die deur?’ vroeg de rechercheur en deze keer was het de jongen die antwoordde.

‘Geen idee... wij wisten helemaal niet dat daar een deur was.’
‘Nee,’ zei het meisje, ‘we komen nooit in de kelder. We waren daar eigenlijk voor het eerst. Om onze spullen op te bergen en te oefenen.’

De rechercheur zuchtte diep en vervolgde: ‘Goed, misschien verder ook niet zo belangrijk. Het kan zijn dat jullie conciërge langs die deur is weggegaan en vergeten is goed af te sluiten. Misschien had hij nog wat anders te doen. Ik zal in ieder geval mijn uiterste best moeten doen jullie namen uit het nieuws van vandaag te houden en een plausibele verklaring van het gebeurde op moeten stellen, maar veel mensen hebben jullie uit de school zien komen en ik kan niet garanderen dat er geen mensen tussen zaten die jullie herkend hebben. Ook de schooldirecteur wacht op een verklaring en ik zal alles uit de kast moeten halen om hem zover te krijgen dat hij het hierbij laat. Het feit dat jullie zijn school voor een inbraak wilden behoeden pleit wellicht voor jullie.’

Hij pauzeerde even, keek op de klok die tegenover hem, boven de jongeren, aan de muur hing en vond dat er genoeg gezegd was.

‘Heren, en dames, we gaan het hierbij laten. Jullie ouders wachten beneden en zijn inmiddels bijgepraat en...’

Op dat moment ging zijn telefoon over en met een beleefd ‘...welterusten...’ wuifde hij het vijftal weg.

De jongeren stonden zonder nog iets te zeggen op en verlieten een voor een het kantoor, Jim als laatste.

Maar nog voor Jim de deur achter zich had kunnen sluiten klonk de luide stem van rechercheur Klaassen.

‘STOP! HALT! HIER BLIJVEN!’

Jim hield de deur open, draaide zich om en keek de rechercheur aan die hem vanachter zijn bureau, met de hoorn in de hand en met ernstig gezicht aankeek.

Jim kende die blik.

Het was alsof hij aanvoelde dat die blik de voorbode was van een intrigerend, misschien zelfs gevaarlijk, avontuur waar niemand, behalve hijzelf, op zat te wachten. Alle moeheid was plotsklaps verdwenen. Hij wist gewoon dat er iets aan zat te komen en het moest iets bijzonders zijn. Hij kende de rechercheur en als hij eens wist hoezeer hij gelijk had. Hij

stond op de drempel van een onwaarschijnlijk spannend en griezelig avontuur. Nu was hij wel vaker in spannende situaties verzeild geraakt, maar deze keer zouden zijn zenuwen op de proef gesteld worden door enkele afschrikwekkende gebeurtenissen die zijn pet wellicht wel te boven zouden gaan. Hoe zou hij het kunnen opnemen tegen... nee, dat komt vanzelf wel. Ook Jim had er op dat moment nog geen idee van wat hem te wachten stond.

Terug naar de rechercheur, wiens stem nu wat rustiger klonk.

'Moment nog jongens... kom eens terug. De brandweer heeft de kelder doorzocht en een lijk gevonden!'

Net iets buiten de stad, in een oud, vervallen landhuis...

'JIJ! STOM VARKEN DAT JE D'R BENT!' krijste de oude vrouw vanuit haar mufte bed tegen de in elkaar gedoken man die onmiddellijk achteruit deinsde.

'Ik kan je ook niks laten doen... 't is dat ik 't zelf niet kan doen, anders...'

Zo ging de tirade nog even door en het was duidelijk dat de oude, gerimpelde vrouw met het grijze strohaar niet tevreden was met wat de onschuldig kijkende man had gedaan. Hij zal rond de dertig geweest zijn en zowel zijn uiterlijk als zijn kleding zagen er niet al te verzorgd uit.

Zeg maar gerust: heel ónverzorgd.

Zijn gemaakte, verontschuldigende glimlach toverde een zeer onsmakelijk gebit tevoorschijn en zijn alles behalve schone handen trilden. Het tafereel speelde zich af in de grote slaapkamer, die een trieste, slordige en ouderwetse aanblik bood en de schemerige verlichting van slechts een enkele stoffige wandlamp maakte het er niet beter op. Het enorme huis moest al enkele honderden jaar oud zijn en het leek alsof de tijd er stil was blijven staan. Het behang in de slaapkamer was hier en daar gescheurd en grote spinnenwebben sierden, of eigenlijk: ontsierden, de hoeken onder het plafond. De lampen van de kroonluchter in het midden van de kamer gaven allang geen licht meer en zowel de kroonluchter als de enkele antieke meubels die de mufte kamer rijk, of arm, was,

bevond zich onder een dikke laag stof. De versleten, donkere houten vloer maakte het trieste, maar enge plaatje compleet en als ooit mensen van een of ander attractiepark inspiratie op zouden willen doen voor een griezelkamer, dan zouden ze hier aan het goede adres geweest zijn.

Waarom trouwens de grote, zware, stoffen gordijnen altijd gesloten waren was ook de man een raadsel. Hij had het nooit gewaagd te vragen. Zijn hoofd bewoog zich op en neer, van de vloer naar het bleke gezicht van de oude vrouw en weer terug. Het was alsof hij haar niet recht in de ogen durfde te kijken en zijn opvallend hoge stem klonk verontschuldigend.

‘Het spijt me, ma...’ bracht hij aarzelend uit, ‘...maar ik kon toch niet weten dat...’

‘Al goed...’ viel de vrouw met krakende stem hem in de rede, ‘...al goed, Sjonnie. Laat me even denken... dus hij had de sleutel niet bij zich...’

‘Nee, ma... en ik heb nog gekeken waar-ie was, maar...’

‘Ja, ja, dat weten we nou wel, maar hij kan ‘t ons nou niet meer vertellen... is ‘t wel?’

Ze hijgde en moest even pauzeren om op adem te komen. Het was duidelijk dat haar gezondheid veel te wensen over liet, maar haar temperament was er niet minder om.

‘Goed...’ ging ze vermoeid verder, ‘...dan gaan we ‘t anders doen. Je weet waar-ie woont?’

‘Nou, ma...’ antwoordde Sjonnie angstig, ‘...hij is dood en nou woont-ie er niet meer...’

‘STOM UILSKUIKEN!’ riep de vrouw en opnieuw deinsde de man van schrik achteruit.

‘Natuurlijk woont-ie daar nou niet meer. Op dit moment woont-ie nergens meer... dankzij jou!’

Ze pauzeerde weer even, staarde naar het voeteneind van het grote, houten tweepersoonsbed en richtte vervolgens haar indringende blik weer op de man. Het leek alsof haar ogen zwart waren en haar tanden bruin en gebrokkeld, maar dat zal wel aan het schaarse licht in de kamer hebben gelegen.

‘Luister goed, zoon...’ sprak ze nu wat rustiger, ‘...je hebt z’n adres. Je weet dat-ie alleen woonde en dat de politie daar al heel snel zal zijn. Ga nou gelijk... zorg dat je d’r bent voor de politie d’r is. Misschien hebben we geluk...’

Een sprankje hoop tekende zich af op het verweerde gezicht van de man. Misschien zou hij zijn blunder toch nog goed kunnen maken en zijn oude moeder tevreden kunnen stellen. Hij beseftte niet echt dat het vinden van de sleutel nog maar slechts het eerste deel van het plan was en dat er nog veel meer gedaan moest worden voor hun doel bereikt zou zijn. Zover reikte zijn denkvermogen niet.

Hij was altijd maar een simpele jongen geweest, niet echt gelukkig en niet echt ongelukkig. Natuurlijk had hij wel gelukkige momenten gekend... toen zijn vader nog leefde. Zijn vader was een goedgezak geweest die hem altijd perfect had begrepen. Ja, met zijn vader was hij vaak gelukkig geweest. Zijn gedachten gingen vaak terug naar die momenten.

Zijn moeder was een ander verhaal. Hij begreep niet zo heel veel van de wereld en de mensen, maar hij had vaak gezien hoe zij zijn vader uitfoeterde en hoe zijn vader vervolgens naar haar pijpen danste. Later kwam dan alles weer wel goed, tenminste, zo dacht hij, en dacht hij niet meer over het gebeurde na.

Maar toen zijn vader stierf aan een hartaanval, drie jaar geleden, was hij boos geworden.

Waarom was zijn vader gestorven?

Waarom had hij hem alleen met zijn moeder achtergelaten?

Nee, hij had het er moeilijk mee gehad, had zich nog meer in zichzelf teruggetrokken en het had heel lang geduurd voor hij zich met het idee had verzoend alleen met zijn moeder achtergebleven te zijn. Met veel moeite was hij in staat geweest de belangrijkste dingen die zijn vader altijd deed, op zich te nemen. Hij had bijvoorbeeld geleerd boodschappen te doen, daarbij telkens terugdenkend aan hoe zijn vader dat altijd deed, en altijd in dezelfde supermarkt niet al te ver van hun huis.

Hij kocht zo af en toe een broek of een shirt dat dan weer niet helemaal zijn maat was, maar wat maakte het uit? Wat hij ook zo af en toe deed was zichzelf wassen.

Héél af en toe.

Aan het grote landhuis met zijn vele kamers was sinds de dood van zijn vader geen onderhoud meer gepleegd.

En dat was te zien!

Met zijn moeder had hij nooit goed op kunnen schieten. Misschien omdat zij en zijn vader vaak onenigheid hadden, zeg maar gerust: echt ruzie hadden waar hij zich dan geen raad mee wist.

Maar zijn vader was er niet meer en tot overmaat van ramp was vorig jaar zijn moeder ernstig ziek geworden en steeds vaker, langer op bed blijven liggen totdat ze er niet meer uitkwam. Nou ja, 's nachts, als hij niet kon slapen, hoorde hij wel regelmatig gestommel in haar kamer en het geluid van het toilet dat doorgespoeld werd.

Waarom kwam ze alleen 's nachts uit haar bed?

Waarom niet als hij thuis was?

In het begin was er een dokter aan huis gekomen en daarna nog een of twee keer... en toen niet meer.

Sjonnie snapte er niet veel van en durfde haar niets te vragen. Zij vertelde hem nooit iets en hij vertelde haar nooit iets. Drie keer per dag betrad hij de grote slaapkamer, om haar een simpel ontbijt, een simpele lunch en een simpele avondmaaltijd te bezorgen. Het overgebleven voedsel en het bord met het vieze bestek nam hij dan bij de volgende voedselbezorging weer mee terug.

Na alles even kort met water afgespoeld te hebben werd daar dan de volgende maaltijd weer op geserveerd. Ja, hij leidde een zeer eenvoudig leven, al was hij zich daar helemaal niet van bewust.

Voor zijn gevoel was het leven zwaar.

Het leven had voor Sjonnie opnieuw weer wat betekenis gekregen nadat een geheimzinnige man met een lange, zwarte regenjas en een zwarte hoed zijn moeder bezocht had en een belangrijk gesprek met haar had gevoerd. Wie de man geweest was en wat er besproken was wist hij niet, maar zijn moeder had hem gezegd dat het heel belangrijk was geweest en dat ze een belangrijke opdracht voor hem had.

Een belangrijke opdracht!

En hij alleen kon die uitvoeren. Wat was hij trots geweest en misschien zou zijn moeder, als hij de opdracht goed uitvoerde, wel trots op hem zijn. Net zo trots als zijn vader op hem geweest was.

Ja, hij moest zijn opdracht afmaken... het was nog niet te laat,

maar hij moest zich haasten. Zijn moeder had gezegd dat ook de politie naar het huis zou gaan. Waarom wist hij niet, maar hij had geleerd dat hij nooit met de politie in aanraking mocht komen.

Waarom niet? Ook dat wist hij niet.

Zonder nog iets tegen zijn hoestende moeder te zeggen, draaide Sjonnie zich om en beende de kamer uit, de piepende deur zachtjes achter zich sluitend.

3 *Nachtelijke bezigheden*

De verbazing op de gezichten van de jongeren had niet groter kunnen zijn.

Ze waren verbaasd de kamer weer ingelopen en hadden opnieuw plaatsgenomen op de stoelen die er nog stonden. Vervolgens hadden ze met open mond rechercheur Klaassen aan zitten kijken die nu het telefoongesprek beëindigde en de hoorn op de haak legde.

Voor hij echter iets ging zeggen nam hij de hoorn meteen weer op en drukte een toets in.

‘Laat ogenblikkelijk Uiytdenwilge komen! Maakt niet uit waar hij is of waar hij mee bezig is!’

Na de hoorn opnieuw neergelegd te hebben leunde hij achterover in zijn stoel en liet een diepe zucht. Langzaam liet hij zijn blik over de jongeren gaan en trommelde met zijn vingers op het bureau. Alsof hij aan het bedenken was hoe hij dit zou gaan aanpakken.

Jim kon zijn ongeduld echter niet langer bedwingen en stak als eerste van wal.

‘U had het over een lijk, rechercheur? Wat bedoelt u precies?’

‘Ja, Jim,’ antwoordde de oude rechercheur, zijn woorden zorgvuldig kiezend, ‘nadat jullie vertrokken waren en de brandweer het gebouw controleerde troffen ze het dode lichaam van een man aan. In een van de kamers in de kelder, vlakbij die waar jullie je verkleedpartijtje hadden...’

Hij richtte zijn blik op Peter, de jongen die zich als organisator van de hele voorstelling opgeworpen had.

‘Ik neem aan dat jullie twee, en de rest van de groep, niets bijzonders gehoord of gezien hebben.’

‘Nee, zeker niet...’ antwoordde Peter, ‘...wij zijn allemaal tegelijk door de conciërge binnengelaten en meteen naar de verkleedruimte in de kelder gebracht. Zoals Saskia al zei, de conciërge is daarna weer vertrokken. Misschien dat u hem...’

‘We hebben de conciërge al gevonden...’ viel de rechercheur Peter in de rede.

‘Mooi, rechercheur, dan kunt u hem vragen of hij wat gezien heeft,’ merkte Peter slim op.

‘Hmm,’ antwoordde de rechercheur, ‘de conciërge zegt niets meer... hij is namelijk degene die dood gevonden is...’

Het was even stil.

Natuurlijk doemde bij Jim onmiddellijk een belangrijke vraag op.

‘Rechercheur,’ zei hij, ‘is al bekend hoe de man gestorven is? Was het een ongeluk? Of een hartaanval misschien?’

Jim zag onmiddellijk de blik van rechercheur Klaassen op zich gericht.

‘Nee, jongen... het was geen ongeluk en ook geen hartaanval. Het is moord! De beste man is gewurgd!’

‘Wow...’ riepen de vijf bijna gelijktijdig uit en ze schuifelden geschrokken op hun stoelen heen en weer.

‘Hoe weet u zo zeker dat hij gewurgd is?’ vroeg Jim.

De rechercheur fronste de wenkbrauwen.

‘Omdat het touw nog om zijn nek zat!’ was het nuchtere antwoord.

Weer was het stil, totdat de oude rechercheur opnieuw het woord nam.

‘Natuurlijk moeten we nog wachten op de officiële verklaring van de patholoog, maar het moet wel erg gek lopen willen we ernaast zitten. De agent die ik zojuist aan de lijn had vertelde me dat zelfs een blinde had kunnen zien wat er gebeurd was. Bovendien zat zijn nek onder de blauwe plekken, precies waar het touw gezeten had.’

Op datzelfde moment ging de deur van het kantoor open en stapte een man binnen, gekleed in spijkerbroek en modern, dun colbert. Zijn scheef zittende stropdas en deels buiten zijn broek hangende bloes verraadde dat hij zich haastig aangekleed had. Verder had hij een vrij jeugdig gezicht en zijn hoofd was gesierd met een donkere, verwarde haardos. Hij sloot de deur weer achter zich en bleef naast het bureau, voor het vijftal staan.

‘Jongelui,’ sprak de rechercheur, ‘dit is Uiytdenwilge, mijn assistent. Hij gaat alles wat hier besproken is op de computer uitwerken.’

Uiytdenwilge knikte naar het vijftal en stak zijn duim op toen zijn blik die van Jim kruiste. Vervolgens keek hij om naar de rechercheur en vroeg: ‘Wat is er dan besproken?’

Waarschijnlijk had Uiytdenwilge geen flauw idee van wat er gebeurd was.

‘Ik praat je straks wel bij, luister nu maar even mee...’ was het antwoord van de rechercheur en hij richtte zich weer tot Peter.

‘Ik wil van jou weten hoe laat jullie precies arriveerden en hoe groot de groep was. Ik wil al hun namen en telefoonnummers, die heb je vast wel in je mobieltje of zo.’

Toen draaide hij zich naar zijn assistent, die inmiddels achter de computer plaats had genomen.

‘Uiytenwilge... laat ze allemaal maar opdraven, maakt niet uit of ze al op bed liggen. Allemaal naar het bureau en een verklaring afleggen. Laat ook de schooldirecteur ophalen, hem wil ik persoonlijk spreken. Zodra je dat geregeld hebt kun je met mij mee naar die school. We gaan daar zelf een kijkje nemen.’

Hij had ondertussen de telefoonhoorn weer opgepakt en drukte weer op een knop.

‘Zeg tegen de ouders van die kinderen dat ze boven mogen komen. Het gaat wat langer duren dan verwacht...’

Sjonnie had ondertussen het grote landhuis verlaten en was op de fiets gesprongen, een roestig, oud, zwart barrel dat al piepte en knarste als je er nog maar naar keek.

Het was het enige vervoermiddel dat hij ooit gehad had. Zijn vader had een auto gehad, maar die stond onder de bomen weg te roesten achter het huis. Zijn moeder had, net als hijzelf, nooit auto gereden.

Het duurde even voordat hij over de kronkelige paadjes en langs de vele bomen de zware, ijzeren poort die toegang tot het landgoed verschaftte, bereikt had. Hij stapte af, liet zijn fiets vallen en trok de zware poort verbazend gemakkelijk open. Voor Sjonnie was het altijd heel normaal geweest, maar hij was opmerkelijk sterk. Veel sterker dan de meeste mannen van zijn leeftijd, of welke leeftijd maar ook.

Zijn vader had vaak met hem gestoeid en hij had het altijd prachtig gevonden wanneer hij weer maar eens gewonnen had. Ja, hij was altijd al sterk geweest.

Na de poort achter zich weer gesloten te hebben fietste hij weg over het zanderige bospad, door het donkere bos, richting bewoonde wereld die hij na enkele minuten bereikt had.

Het bospad kwam uit op een verharde weg die hem verder naar de stad leidde en behoedzaam, maar in rap tempo, fietste hij verder. De politie moest hij zien te ontwijken, wist hij.

Niet omdat hij zonder licht fietste, waar hij ongetwijfeld voor aangehouden zou worden, nee, gewoon omdat zijn ouders hem dat wel duizendmaal verteld hadden.

Het was inmiddels al na enen en op enkele uitgaanders na, erg stil op straat. De lucht was zacht en hoewel hij geen jas aanhad zweette hij behoorlijk. Hij was zich er niet van bewust, maar wellicht had dat te maken met zijn enorme gewicht en zijn kortademigheid. Zijn conditie liet trouwens ook nogal te wensen over. Aan sport had hij nooit gedaan, ook nooit leuk gevonden op tv en behalve fietsen vond hij eigenlijk niets leuk.

Reed daar een politieauto?

Sjonnie dacht van wel, al moest die dan zeker nog honderden meters van hem verwijderd zijn, maar hij nam geen enkel risico. Hij minderde vaart, stopte en stapte af waarna hij met de fiets aan de hand, dicht langs de gevel van een groot gebouw, verder liep. Pas toen hij zag dat de politieauto helemaal niet zijn kant opkwam stapte hij weer op en fietste verder, argwanend om zich heen kijkend. Na een minuut of tien arriveerde hij uiteindelijk zonder verdere problemen waar hij moest zijn. Een lange, brede straat met aan beide kanten trottoirs, fietspaden en zijstraten. Aan de ene kant bevonden zich rijtjeshuizen met voortuinen en aan de andere kant, in de zijstraten, lage flats. Flats van maar vier verdiepingen hoog en enkele jaren geleden nog maar, volledig gerenoveerd.

De flatgebouwen tellend bij het inrijden van de straat, stopte hij bij het vierde gebouw. Met de fiets aan de hand liep hij naar het portiek en zette zijn fiets naast de ingang, tegen de brievenbussen. Hij had zich nog geen moment afgevraagd hoe hij eigenlijk van plan was het gebouw binnen te geraken, laat

staan dat hij zich erom bekommerd had hoe hij de flat van de conciërge binnen moest komen. Nu Sjonnie eenmaal voor de glazen deur van het portiek stond deed hij wat hem heel vanzelfsprekend toescheen: hij keek naar alle knopjes op het paneel aan de muur en drukte gewoon het bovenste in. Toen er geen reactie kwam drukte hij op het tweede en toen op het derde en pas bij het vierde kwam er een reactie.

'...'Allo...' klonk zacht een slaperige mannenstem, '...wie is daar?'

Sjonnie zei niets, wachtte even tot er weer opgehangen werd en ging verder met belletje drukken.

Plotseling, na het zoveelste belletje, hoorde hij een klik en zacht gezoem.

Er had iemand opengedaan.

Snel duwde hij de deur open, stapte het verlichte portiek binnen en liep richting trappenhuis.

Wat hij niet zag was de gehandschoende hand die de langzaam sluitende deur openhield, en de man, gekleed in grijs kostuum, die haast geruisloos naar binnen glipte.

Sjonnie was volledig gefocust op zijn taak, en dat was op dit moment het vinden van de juiste voordeur. Welk nummer hij moest zijn wist hij niet, nooit op gelet, maar hij klom feilloos naar de juiste verdieping en eenmaal daar aangekomen stopte hij precies bij de juiste deur. Hij wist het gewoon nog, alhoewel hij er slechts één keer geweest was.

Dat was toen zijn vader nog leefde. Zijn vader had de conciërge gekend en hem vaak bezocht en tijdens een van die bezoeken was hij erbij geweest. Ja, hij had een goed geheugen, ook al was hij zich daar zelf niet van bewust.

Eenmaal voor de deur stond realiseerde Sjonnie zich pas dat hij er geen flauw idee van had hoe hij binnen moest komen en bekeek aandachtig de gesloten deur. Het leek alsof er ineens een lampje ging branden... hoe zat het ook alweer? Zijn vader had hem weleens verteld dat de conciërge altijd bang was dat hij de huissleutel zou verliezen en hij had het verstandig gevonden die ergens in het halletje te verstopten.

Maar waar dan?

Sjonnie keek het halletje rond, van de voordeur naar de trap naar boven, de trap naar beneden, naar de tegenoverliggende

voor deur en naar de nooduitgang. Een metalen deur met daarvoor een grote, groene plant in een hoge, zware, stenen bloempot. In de bloempot lagen keien die hij een voor een optilde.

Niets.

Even keek hij nog achter de bloempot, maar ook daar lag geen sleutel, en weer naar de voor deur. Toen dwaalde zijn blik af naar boven, boven de deur was een raampje waar de meeste mensen niet gemakkelijk bij zouden kunnen, maar voor Sjonnie, die een behoorlijke lengte had, was het geen probleem. Zijn hand reikte naar boven en gleed langzaam over het kozijn... en ja hoor... daar lag de sleutel.

Sjonnie opende de voor deur en stapte het donkere halletje in. Hij vond al snel het lichtknopje en klikte het licht aan.

Waar zou hij beginnen?

De keuken was het dichtstbij, dus daar begon zijn zoektocht. Waar zou iemand een waardevolle sleutel verstoppen? In de laden van het aanrecht misschien? In de keukenkastjes? Daar stond ook nog een soort van buffetkast met glazen deurtjes. Hij trok alles open en haalde alles van zijn plaats in zijn zoektocht naar de sleutel.

Toen dat niet het gewenste resultaat opleverde liep hij de slaapkamer in, waarvan de deur open stond, klikte het licht aan en trok de lade van het nachtkastje open. Daarna was de kledingkast aan de beurt, maar ook daar vond hij niet wat hij zocht.

Toen was de kleine woonkamer aan de beurt waar hij, na het licht aangedaan te hebben, meteen begon met het van de bank gooien van de kussens, het leegvegen van het kleine dressoir en het op de grond leeggooien van de laden.

Sjonnie werd een beetje ongeduldig en keek in het rond.

Waar was die rotsleutel?

Hij had geen idee waar de sleutel voor moest dienen, maar zijn ma wilde die nu eenmaal hebben.

En wilde hij zijn ma tevreden stellen, dan moest hij hem vinden.

De man die hem stilletjes gevolgd was stond bij de openstaande voor deur en sloeg hem ongezien gade. Zijn hand verdween langzaam onder zijn colbert en haalde een zwart

pistool tevoorschijn, even zwart als zijn leren handschoentjes. Het was een Glock G17 PRO met een loop met schroefdraad. Zijn andere hand verdween in een van zijn colbertzakken en kwam terug met een geluiddemper die de man rustig op zijn Glock schroefde.

Rechercheur Klaassen had nog wat gepraat met de vijf jongeren, hun ouders en Jim's vader en was zojuist opgestaan uit zijn stoel.

Zijn kantoor had nog nooit zoveel mensen gehuisvest en iedereen stond tegen elkaar aangedrukt voor zijn bureau. Hij had in het kort verteld wat er die avond gebeurd was en van de opmerkelijk vondst die de brandweer gedaan had. Tot slot had hij iedereen verzocht voor vertrek wat gegevens, zoals naam, adres en telefoonnummer, achter te laten bij de agente die het zo meteen van hem over zou komen nemen.

Alleen Jim en zijn vader konden wat hem betreft meteen vertrekken, van Jim was allang meer dan genoeg informatie bekend.

'Uiytdenwilge!' en hij keek even naar zijn assistent die druk doende met de computer was, 'kom op! We gaan de plaats delict een bezoekje brengen.'

Vervolgens liep hij naar de deur en wierp nog eenmaal een blik op het talrijke gezelschap.

'Dames... heren... jongelui... ik dank jullie voor jullie medewerking. Als we jullie nog nodig mochten hebben nemen we contact op. Goedenavond... eh nacht... eh'

Mompelend verliet de rechercheur het kantoor en men hoorde hem in zichzelf nog zeggen: '...of is het goedemorgen misschien? Ach wat...'

Enkele minuten later arriveerde de blauwe Opel Astra Blitz van zijn assistent, die altijd reed als ze met z'n tweeën waren, bij de school waar het allemaal te doen was. Er stonden twee dienstauto's met blauwe zwaailichten nog aan, op het trottoir voor het hek van de hoofdingang. Om de hoek, aan de zijkant, stond er ook een, eveneens met de zwaailichten nog aan. De

brandweerauto was iets verderop geparkeerd en er waren inmiddels enkele gewone auto's bijgekomen. De rechercheur nam ook een bestelbusje waar, een in opvallende, felle kleuren met een opvallend logo. Het was een busje van de plaatselijke krant dat hij al vaak gezien had. Soms liepen de journalisten behoorlijk in de weg of probeerden ze hem woorden in de mond te leggen, maar hij bedacht dat ze ook alleen maar hun werk deden. Zijn ogen speurden in het rond en uiteindelijk vond hij wat hij zocht. Daar stond de grote, witte Mercedes bus van het forensisch team van de politie... die jongens waren er meestal snel bij.

Waarschijnlijk zouden ze hem al het een en ander kunnen vertellen zodat hij vlot van start kon met deze zaak.

Op de voet gevolgd door Uiytdenwilge liep hij langs de agenten en enkele journalisten naar de hoofdingang, waar hij tegengehouden werd door een agente, die hem klaarblijkelijk al opwachtte.

'Deze kant, rechercheur,' sprak ze vriendelijk, 'het lichaam is daar gevonden, om de hoek, in de kelder...'

Gewillig lieten hij en zijn assistent zich mee leiden, langs het gebouw, de hoek om, tot aan de openstaande deur die toegang tot de kelder verschaftte.

'Deze deur stond open toen de brandweer hier arriveerde en leidt naar de kelder van het gebouw,' lichtte ze toe.

De rechercheur bekeek aandachtig het slot van de deur.

'Niet geforceerd?' vroeg hij.

'Nee, geen sporen van braak. De deur moet van binnenuit opgedaan zijn.'

'Hoezo?' was de volgende vraag van de rechercheur.

'Omdat aan de binnenkant twee schuiven zitten. Als de deur gesloten is, is hij niet meer van buiten te openen.'

'Hmm...' was de reactie van de nadenkende rechercheur, '...vingerafdrukken?'

'Nog niet...' antwoordde de agente, '...het forensisch team is nog steeds binnen bezig. Volgt u mij maar...'

Zo gezegd zo gedaan en het drietal daalde af in de grote kelder die nu door de extra bijgeplaatste lampen zo extreem goed verlicht was dat zelfs de vloeren, de muren en het plafond wit kleurden.

Aangekomen bij de kamer waar het dode lichaam gevonden was bedankte de rechercheur de agente voor haar assistentie en liep voorzichtig, samen met Uiytdenwilge, de kamer binnen. Er liepen een stuk of drie mensen in witte pakken rond en twee zaten voorovergebogen, over het dode lichaam heen. Ze droegen nitril handschoenen en gebruikten soms een vergrootglas om het lijk te bestuderen. Nauwkeurig zochten ze naar de kleinste eigenaardigheden. Er werden ook foto's gemaakt, vanuit alle mogelijke hoeken en was er een krijtstreep getrokken om het dode lichaam heen.

Op het moment dat de rechercheur binnenstapte, maakte iedereen aanstalten te vertrekken.

'Goed dat u er bent,' sprak een van de mannen hem aan, 'man van in de vijftig, waarschijnlijk gewurgd en geen sporen van een vechtpartij. Moet snel gegaan zijn, ik denk aan meerdere daders of een heel sterk iemand. Verder onderzoek zal het uitwijzen.'

De man zuchtte en keek op zijn tablet.

'Maar goed, wij zijn klaar hier en de lijkschouwer staat klaar om hem af te voeren.'

Hij keek naar het dode lichaam dat daar inderdaad nog steeds lag met een dik touw om de hals gedraaid. De blauwe plekken waar de brandweer over verteld had waren goed te zien.

De rechercheur liep langzaam om het lijk heen.

'Buiten dit nog iets bijzonders gevonden?'

'Nee, niets gevonden. We hebben foto's en vingerafdrukken genomen en kijken nu of we in de gangen en op de deuren nog iets kunnen vinden. Oh ja, een van uw mannen heeft een mobieltje en nog wat dingetjes bij hem gevonden.'

De man keek even rond.

'Hij was zojuist nog hier,' zei hij verbaasd, 'hij droeg geen uniform...'

'Komt wel goed...' zei rechercheur Klaassen, '...bedankt.'

Het antwoord van de man viel hem tegen. Hij had gehoopt toch wat meer aanknopingspunten aangereikt te krijgen, maar goed, dan moest hij maar beginnen met het mobieltje en wat nog meer bij de dode gevonden was.

'Ik zal die agent even opzoeken...' zei Uiytdenwilge en liep meteen richting deur.

De rechercheur antwoordde met een kort 'bedankt' en voor de tweede keer liep hij langzaam om het lijk heen. Op het lijk na was de kamer nu helemaal leeg. Er was zelfs geen meubilair. Alleen de wit geschilderde, betonnen muren wisten precies wat zich hier afgespeeld had.

'De witte, betonnen muren... en de moordenaar...' fluisterde de rechercheur.

4 *Jim doet een ontdekking*

Met een ruk draaide Sjonnie zich om en zag halverwege het halletje de man met het grijze kostuum staan, de arm gestrekt en met het pistool op hem gericht.

‘Handen omhoog...’ sprak de man op rustige toon, ‘...handen omhoog en geef me de sleutel.’

De verbaasde Sjonnie bracht zijn handen tot op schouderhoogte en zei: ‘Wat bedoelt u? Ik heb geen sleutel.’

PLOF! klonk het en een kogel trof Sjonnie in de arm waardoor hij schuin wegdraaide en naar de gewonde arm greep.

‘WAT DOE JE? WAAROM SCHIET JE NOU?’ riep hij met hoge stem uit.

De man liep op hem toe en duwde Sjonnie achterover op de bank, de loop van zijn pistool op Sjonnie’s hoofd gericht.

‘Hou je koest. Ik vraag het nog één keer, waar is de sleutel?’

Sjonnie begreep dat hij en de man dezelfde sleutel zochten en hij begreep ook dat het de man menens was. Hij moest iets doen, dus gooide hij zich met heel zijn gewicht naar voren, zijn hoofd in de maag van de man borend die meteen dubbelklapte en daarna achteroverviel. De kleine, houten salontafel waarop hij viel kon zijn gewicht niet aan een brak meteen in stukken wat met behoorlijk wat kabaal gepaard ging.

Sjonnie was opgestaan en door de adrenaline was hij zich niet meer bewust van de pijn en het feit dat hij zojuist in de arm geschoten was. Hij reikte voorover en greep met beide handen de man bij zijn colbert en trok hem overeind. Vervolgens smeed hij hem door de kamer, tegen het dressoir en haast door de tv die in stukken sprong. Het pistool van de man was uit zijn hand gevlogen en belandde ergens tussen de spullen die al op de grond lagen.

Het kon niet anders of het lawaai moest door andere bewoners opgemerkt worden, en dat was ook gebeurd.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ klonk een slaperige stem vanuit het trappenhuis. Sjonnie keek op, maar zag niemand. Hij keek weer naar zijn aanvaller, die geen poging deed op te staan, wat hij vreemd vond.

Hij greep de man opnieuw met één hand bij de keel en trok hem omhoog.

Sjonnie was boos, heel boos.

De man hing echter als een levenloze, slappe pop in zijn hand.

Sjonnie was even met stomheid geslagen.

Dat duurde echter maar kort.

De rechercheur keek zijn assistent verbaasd aan.

‘Wat zeg je me nu? Niet te vinden?’

Uiytdenwilge had zijn uiterste best gedaan de agent die het mobieltje van de vermoorde conciërge had meegenomen, terug te vinden, maar zonder resultaat.

De twee bevonden zich in de grote hal van de school, waarlangs de laatste brandweerlieden en politieagenten vertrokken.

‘Niemand heeft de man die we zoeken gezien, al zijn veel mensen inmiddels al vertrokken. De mensen van het forensisch team stonden nog bij de auto en een van hen kan hier ieder moment arriveren.’

Hij had het nog niet gezegd of de man die de rechercheur eerder gesproken had kwam door de openstaande deuren naar binnen.

‘Rechercheur... ik hoor dat er een probleem is?’

‘Wel alle...! brieste de oude man, ‘dat kun je wel zeggen, ja. Ik zou graag een zo volledig mogelijke beschrijving willen van de agent die het mobieltje van ons slachtoffer meegenomen heeft. Ik heb reden om aan te nemen dat er iets niet in de haak is.’

De volgende minuten deed de man zoals gevraagd, terwijl Uiytdenwilge snel aantekeningen maakte.

Tot slot vroeg de rechercheur wat hij de man van het forensisch team al eerder gevraagd had: ‘hebt u verder nog iets bijzonders, iets opgemerkt aan de verdachte?’

De man dacht even na.

‘Ja, wacht eens even, wat ik wel vreemd vond was dat hij handschoentjes droeg, geen latex of nitril zoals jullie en wij die hebben, maar zwarte, ik denk leren handschoentjes. Maar ik had het verder te druk om daar lang bij stil te staan.’

‘Die hoorde dus duidelijk niet bij ons...’ mompelde de rechercheur.

‘Uiytdenwilge, heb je alles?’ vroeg hij en bedankte de man voor de waardevolle informatie.

‘Laten we maar weer naar het bureau gaan, hier hebben we het wel weer gehad. Als het goed is zit de schooldirecteur daar op me te wachten.’

‘Klopt,’ beaamde Uiytdenwilge, ‘ik heb doorgekregen dat hij van onze koffie zit te genieten.’

De rechercheur keek hem aan.

‘Mooi, dan zit hij nu stijf rechtop en zal hij vast niet in slaap vallen.’

Even later zaten de twee weer in de auto van Uiytdenwilge en zetten koers naar het bureau. Daar zouden ze echter voorlopig nog niet aankomen omdat na enkele minuten al via de politieradio een dringende oproep aan de rechercheur gedaan werd. Uiytdenwilge vervolgde rustig de rit naar het bureau terwijl de rechercheur de oproep beantwoordde.

‘Klaassen hier, zeg het maar...’

De ietwat krakende stem van de agent aan de andere kant van de radio maakte dat zijn gezicht vertrok.

‘Ik heb ‘n mogelijke 307, 309 (dood en lichamelijk letsel door schuld) voor u. Het adres is:’

Uiytdenwilge gaf bij het horen van het adres meteen een ruk aan het stuur, gaf wat meer gas en zei: ‘Het is wel raak vannacht. Dit is de tweede al...’

De rechercheur zweeg en wist dat deze nacht niet meer geslapen zou worden.

Eenmaal aangekomen bij de bewuste flat troffen ze verschillende politieauto’s met blauwe zwaailichten aan en agenten die probeerden de ongeruste bewoners die buiten stonden gerust te stellen. Beide mannen liepen meteen het portiek in, volgden de trap en stonden stil bij de openstaande deur die door een agent bewaakt werd. De rechercheur wierp een blik naar binnen. Hij zag agenten druk doende en de enorme ravage die achtergelaten was.

Voor hij echter naar binnen ging, bekeek hij aandachtig de voordeur en vroeg na een korte begroeting aan de agent: ‘Inbraak?’

De agent antwoordde ontkennend en wees op de sleutel die nog steeds in het slot zat.

‘Ook de ramen waren nog aan de binnenkant gesloten.’

‘Wie heeft het gemeld?’ vroeg de rechercheur vervolgens.

‘Een van de bewoners, hierboven, hoorde lawaai en ging op onderzoek uit. Hij heeft ons gebeld en wordt nu in de keuken ondervraagd.’

Pas toen betrad de rechercheur de woning, gevolgd door zijn assistent. Hij liep door het halletje, wierp zijdelings een blik in de keuken en slaapkamer en door naar de woonkamer. Eenmaal daar aangekomen zag hij het dode lichaam van de man in het grijze kostuum, op de grond zittend, met zijn rug tegen de muur en zijn hoofd slap opzij hangend.

‘Hebben jullie hem zo gevonden?’ vroeg hij, niet specifiek aan een bepaalde agent gericht.

‘Ja,’ antwoordde een van de agenten, ‘zo vonden we hem en er is verder niets aangeraakt.’

‘Mooi zo,’ zei de rechercheur tevreden en richtte zijn volgende woorden aan zijn assistent, terwijl zijn blik op het lijk gericht bleef.

‘Uiytdenwilge, haal de mensen van het forensisch team er maar weer bij. Maar kijk eerst eens naar zijn handen...’

‘Leren handschoentjes...’ zei Uiytdenwilge verbaasd.’

‘Klopt,’ vervolgde de rechercheur en hij zuchtte.

‘Zwarte leren handschoentjes en een grijs kostuum, dus het lijkt erop dat we onze nepagent gevonden hebben.’

Jim zat op zijn kamer achter de computer. Het was intussen al na tweeën, maar hij had de slaap nog niet kunnen vatten. Na thuiskomst had hij samen met zijn vader, zijn moeder bijgepraat, waarna zijn ouders naar bed waren gegaan. Zijn zusje Sophie had van het alles niets meegekregen omdat ze overal doorheen geslapen had.

Jim wist dat hij zichzelf een beetje voor de gek hield door te doen alsof hij het gebeurde wilde vergeten en wat afleiding zocht door de nieuwsberichten door te bladeren. Zijn onbedwingbare nieuwsgierigheid speelde hem parten en maakte dat hij naar informatie zocht van de school waar de

moord op de conciërge had plaatsgevonden. Al snel zat hij op de juiste website en vlogen zijn ogen over de pagina's. Wat hem het meest boeide was de geschiedenis van de school en wat dat betreft was er over het 135 jaar oude gebouw veel te vertellen. Ook waren er veel foto's in opgenomen, zowel in zwart-wit als in kleur en een daarvan trok onmiddellijk zijn belangstelling.

Het was een foto van tien jaar geleden, genomen tijdens een groot feest ter ere van het 125-jarig bestaan van de school. Een groep van zo'n vijftien mensen, allen in nette kledij, poseerden daarop met onder de foto hun namen vermeld. Een van de namen luidde:

Klaas Hopman, conciërge.

De man was, zoals gezegd, netjes gekleed, en was zo te zien van middelbare leeftijd. Jim vroeg zich af of dit de vermoorde man was. Hij bedacht juist dat er in de afgelopen tien jaar misschien al verschillende anderen na hem aangesteld waren tot zijn oog op een andere foto viel. Deze foto was drie jaar geleden genomen, ter aanleiding van afgeronde renovatiewerkzaamheden en ook hier was Klaas Hopman op te zien. Deze keer eveneens in zijn hoedanigheid als conciërge.

Behalve Klaas Hopman was er op de foto, waar verschillende mensen op poseerden, nog iemand te zien die ook op de oude foto te zien was. Jim liet zijn ogen gaan over de namen die eronder geschreven stonden en vond al snel de naam bij de juiste persoon:

Toon van den Bergh, projectleider van 'Bouwbedrijf Teunissen'.

Hij scheen destijds de renovatiewerkzaamheden, die enkele jaren in beslag hadden genomen, geleid te hebben, zo bleek uit het uitgebreide artikel dat door de foto vergezeld werd. Er was nog iets dat Jim opviel. Het leek alsof beide mannen, Klaas Hopman en Toon van den Bergh, elkaar goed kenden. Op beide foto's waren ze naast elkaar te zien en had de een

een hand op de schouder van de ander gelegd.

Dat was nog niet alles... althans... Jim had het gevoel dat hij iets miste. Er was nog iets dat de beide mannen met elkaar verbond. Hij voelde het gewoon aan, maar kon zijn vermoeden zo snel niet bevestigd zien. Hij wist zeker dat hij iets over het hoofd zag en zijn blik ging van de ene naar de andere foto.

Uiteindelijk besloot hij zijn aandacht op de andere foto's en artikelen te richten in de hoop daar iets uit te kunnen halen wat voor hem interessant zou zijn. In ieder geval was de man, Klaas Hopman, tot voor drie jaar geleden nog steeds conciërge op de school en Jim vroeg zich nog steeds af of dit de vermoorde man was.

De politie zou zijn naam nu natuurlijk allang kennen en waarschijnlijk zou die in de kranten van vanochtend vermeld worden, maar hij had het toch nu al graag geweten.

Na nog wat onvruchtbaar zoekwerk besloot hij uiteindelijk toch maar naar bed te gaan, maar de herinneringen aan het gebeurde bleven door zijn hoofd spoken.

Zo duurde het nog ruim een uur voor hij uiteindelijk doodmoe in slaap viel.

Iets na negenen schrok Jim wakker van de deurbel.

Hij hoorde hoe iemand de voordeur opendeed en besloot maar meteen uit bed te gaan. Ondanks alles had hij behoorlijk lang geslapen en voelde zich dan ook goed uitgerust en vol energie. Hij schoof zijn gordijnen open om het heerlijke, warme zonlicht binnen te laten. Daarna klikte hij meteen de computer aan voor de nieuwsberichten, en al snel vond hij wat hij zocht. De vermoorde man was inderdaad de 58-jarige Klaas Hopman, conciërge van de school. Bijzonderheden omtrent zijn dood werden niet gegeven, daar was het natuurlijk nog te vroeg voor want de politie zou eerst degelijk onderzoek willen doen. Vervolgens viel zijn oog op een ander nieuwsbericht. Er was nóg een dodelijk slachtoffer gevallen, niet ver van de school vandaan.

Jim was meteen klaarwakker.

Alleen de kop van het bericht was al voldoende.

Nieuwsgierig las hij het bericht en vroeg zich af of de moorden misschien iets met elkaar te maken zouden kunnen hebben?

Het antwoord liet niet lang op zich wachten.

Het tweede dodelijke slachtoffer was gevallen in het appartement van de vermoorde conciërge, niet lang nadat hijzelf vermoord was. De politie kon nog niet zeggen of het om een moord of een geval van zelfverdediging ging.

Jim fronste zijn wenkbrauwen. Wat een merkwaardige zaak. Er werden verder eveneens geen details gegeven. Ook de identiteit van de vermoorde man werd niet bekendgemaakt. *De politie zal ongetwijfeld ook dit geval eerst verder uit moeten zoeken, zo dacht hij.*

Jim zette de pc weer uit en terwijl hij naar de badkamer liep dacht hij na over zijn bevindingen op het internet en wat hij over het hoofd had gezien.

Hij was zo in gedachten verzonken dat hij op de overloop in botsing kwam met zijn 7-jarige zusje Sophie.

‘Auw! Kun je niet uitkijken?’ klonk het boos.

‘Sorry, Sophie,’ verontschuldigde Jim zich meteen, ‘je bent zo klein dat ik je niet kan zien...’

‘MA!’ schreeuwde Sophie onmiddellijk zo hard ze kon, ‘JIM MOET EEN BRIL HEBBEN!’

Snel maakte hij zich uit de voeten en dook de badkamer in.

Terug op zijn kamer kleepte hij zich snel aan en voegde zich aan de eettafel bij zijn vader en moeder, en zijn zusje die op dat moment net een boterham naar binnen werkte en meteen opkeek.

‘MA! DAAR HEB JE HEM! HIJ MOET EEN BRIL HEBBEN!’ riep ze met volle mond zodat het voor haar onmogelijk was zonder consumptie te spreken.

‘Ja, ja,’ zei Jim’s moeder kalm, ‘komt wel goed. Ik zal er eens met hem over praten.’

Verder verliep het ochtendontbijt zonder incidenten en werd er eerst nog wat nagepraat over de vorige avond en afgelopen nacht. Vervolgens werden de plannen voor die dag besproken. Jim’s vader, moeder en Sophie zouden boodschappen gaan doen en hijzelf zou Karin ophalen om daarna samen naar Mark te gaan. Als het weer het toe zou

laten, en daar had het alle schijn van gezien de zon die nu al aardig zijn best deed, zouden ze zich in het centrum wat gaan vermaken en een ijsje halen.

Voor later in de middag hadden zijn ouders een barbecue georganiseerd, dus het belooft een leuke dag te worden.

‘Kom op, Sophie,’ zei zijn moeder tenslotte, ‘laten we maar snel afruimen want we hebben straks een afspraak met oma en we moeten nog spulletjes voor de barbecue halen.’

Jim keek zijn moeder aan.

‘Is het al zo laat dan?’ vroeg hij.

‘Bijna half elf,’ antwoordde zijn moeder, ‘maar heb je je horloge niet aan soms?’

‘Horloge?’ zei Jim zo zachtjes dat niemand het hoorde.

‘HORLOGE! MAAR NATUURLIJK!’ riep hij vervolgens en deze keer zo luid dat iedereen het hoorde en hem verbaasd nakeek toen hij naar zijn kamer snelde.

‘Wat heeft hij nu opeens weer?’ klonk het uit de mond van Jim’s moeder.

Het was Jim’s vader die daar antwoord op gaf.

‘Ach... hij is gewoon nog een beetje van slag... gisteravond en vannacht waren nogal heftig. Komt wel weer goed.’

Sophie kon het niet laten ook wat te zeggen en zei met ernstig gezicht: ‘Komt wel goed hoor, met Jim.’

Maar met Jim was alles in orde.

Eenmaal aangekomen op zijn kamer klikte hij de computer aan en wachtte ongeduldig tot die opgestart was. Na nog geen halve minuut had hij de pagina’s die hij afgelopen nacht had opgezocht, weer gevonden en klikte en zoomde in op de daarbij behorende foto’s.

Hij plaatste de foto die tien jaar geleden genomen was naast die van drie jaar geleden en zijn ogen focusten zich op de conciërge, Klaas Hopman en de projectleider van het renovatiebedrijf, Toon van den Bergh.

Dat de mannen elkaar goed kenden was al eerder opgevallen. Uit de manier waarop ze naast elkaar poseerden zou je kunnen opmaken dat er een zekere vriendschap tussen hen bestond, maar Jim wist zeker dat er nog iets was dat daarop duidde.

Hij keek naar de polsen van beide mannen op de ingezoomde

foto's en wist het toen met zekerheid.

Beide mannen droegen hetzelfde horloge met hetzelfde zwarte, horlogebandje.

Beide horloges waren nogal opvallend omdat het leek alsof er een afbeelding, of logo op de wijzerplaten afgedrukt was. Ze waren onmiskenbaar hetzelfde.

'Dank je wel, ma...' zei hij zachtjes.

Jim keek of er meerdere personen op de foto's stonden met dezelfde horloges en of er meerdere overeenkomsten tussen de mannen te vinden waren, maar het bleef bij de horloges. Met het inzoomen werden de foto's onscherper zodat hij niet met zekerheid kon zeggen om welk logo het ging, maar hij dacht er het logo van het bouwbedrijf in te zien.

Dus de vermoorde conciërge en de projectleider van het bouwbedrijf hadden elkaar gekend. Misschien was het interessant om eens te zien of er meer over het bouwbedrijf te vinden was en zijn vingers vlogen over het toetsenbord. Ja hoor, er was inderdaad meer informatie te vinden.

Het ging om een klein bouwbedrijf, gespecialiseerd in het renoveren van oude gebouwen en gebouwen die vielen onder monumentenzorg. Het bedrijf bestond al bijna twintig jaar en telde momenteel evenzoveel werknemers met verschillende specialisaties. Het werd geleid door Toon van den Bergh die zowel directeur als, meestal, de projectleider was. Behalve dat het bedrijf hoog aangeschreven stond en bij kleine, maar prestigieuze projecten, betrokken was geweest, was er eigenlijk niets bijzonders over te melden.

Jim las de lange tekstkolommen vluchtig door en besloot maar eens op *afbeeldingen* te klikken. Wat volgde was een scherm gevuld met foto's van het kantoor en logo van het bedrijf, de werkplaats en de mensen die er werkten of gewerkt hadden. Natuurlijk viel Toon van den Bergh meteen op... maar die niet alleen. Tot Jim's verrassing was ook de vermoorde conciërge op verschillende foto's te zien en wel in complete bedrijfskleding met gele veiligheidshelm op het hoofd.

Op veel foto's keek hij lachend in de camera met een stuk gereedschap in de handen, poserend voor een zojuist geplaatste houten balk of een schoongemaakte stenen gevel.

Hoe meer foto's Jim bekeek, des te nieuwsgieriger hij werd. Het was duidelijk dat Klaas Hopman, de conciërge, voor zijn 10-jarige loopbaan als conciërge, als restaurateur voor Toon van de Bergh bij diens bedrijf had gewerkt. Jim moest wel toegeven dat zijn ontdekking misschien niets met de moord te maken had, maar hij kon het gevoel dat het wel zo was, niet onderdrukken. Met dit alles in gedachte sloot hij de pc af, begaf zich weer naar beneden en maakte zich klaar om naar zijn vriendin, Karin te gaan.